

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania J. B.  
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie  
o wypłatę wojskowej emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 20 listopada 2024 r.,  
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt III AUa 1424/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**  
**[SOP]**

## UZASADNIENIE

Decyzją z 21 października 2020 r. (EWU-[...]), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie, na podstawie art. 31 i art. 44 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin wstrzymał J. B. wypłatę emerytury wojskowej z dniem 1 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 29 grudnia 2021 r. (sygn. akt XIV U 2190/20) wydanym w sprawie J.B. przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie o wypłatę emerytury wojskowej: oddalił odwołanie oraz zasądził od odwołującego J. B. na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na skutek apelacji J. B., Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 22 lutego 2023 r. (sygn. akt III AUa 1424/22) oddalił apelację (pkt I wyroku) oraz wnioski J. B. o ponowne obliczenie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych świadczenia emerytalnego przez zaliczenie okresu służby wojskowej lub o zwrot zrewaloryzowanej sumy składek na rzecz J. B. zawarte w apelacji wniesionej 29 kwietnia 2022 r. i w piśmie z 12 stycznia 2023 r. przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie do rozpoznania (pkt II wyroku).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie do Sądu Najwyższego złożył odwołujący, zaskarżając judykat w części, co do pkt I wyroku, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

1. art. 233 k.p.c. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o materiał dowodowy uznany przez Sąd II instancji za wiarygodny (przyjęcie Sądu I instancji w zakresie stanu faktycznego) dot. okresów stażu cywilnego ubezpieczonego, który liczony jest od 1990 r., jak również stwierdzenie wprost, że do emerytury wojskowej nie wliczono żadnych okresów cywilnych, a następnie oddalenie apelacji, pomimo iż stan faktyczny i ustalone w nim okoliczności wypełniały przesłanki z art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej;
2. art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, przez uznanie, że przepisów tych nie stosuje się do ubezpieczonego, pomimo iż spełnia on wszelkie przesłanki wskazane w powyższych przepisach;
3. art. 44 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, poprzez jego zastosowanie i wstrzymanie wypłaty świadczenia odwołującemu na skutek uznania, że doszło do zbiegu prawa do świadczenia, podczas gdy w przedmiotowej sprawie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych;
4. art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin poprzez zawieszenie prawa do emerytury wojskowej z uwagi na zbieg prawa do emerytury wojskowej z prawem do emerytury przyznanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Warszawie;
5. art. 32 Konstytucji RP i określonej w nim konstytucyjnej zasady równości przez taką interpretację art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, która pozwala wypłacać dwa świadczenia jedynie niektórym osobom - w ramach jednej grupy emerytalnej, w tym przypadku jedynie niektórym emerytom wojskowym;
6. art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, który wskazuje, że obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego, przez taką interpretację art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, która nakłada na obywatela obowiązek zabezpieczenia społecznego i ponoszenia

składek na zabezpieczenie społeczne, chociaż w momencie wnoszenia składek nie jest możliwe, aby wnoszone składki miały jakikolwiek wpływ, na świadczenia emerytalne wnoszącego składki.

W związku ze stawianymi zarzutami, skarżący wniósł o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398 k.p.c., tj. zobowiązanie WBE do podjęcia od dnia 1 listopada 2020 r. wypłaty emerytury na rzecz odwołującego wraz z naliczanymi od dnia 1 listopada 2020 r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty;

ewentualnie,

3. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;
4. zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, przede wszystkim wobec rażącego uchybienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który uznał, że odwołujący nie jest uprawniony do jednoczesnego pobierania dwóch świadczeń jednocześnie, podczas gdy stan faktyczny w niniejszej sprawie jest analogiczny do przedstawionego w sprawie o sygn. akt I UK 426/17, w której to tutaj Sąd Najwyższy wydał wyrok w dniu 24 stycznia 2019 r., a teza zaprezentowana w ww. orzeczeniu jest w dalszym ciągu aktualna. Ponadto skarżący wskazują, że pomimo stanowiska i wykładni przepisów dokonanych przez tutaj Sąd w ww. wyroku w dalszym ciągu dochodzi do naruszenia przepisów Konstytucji RP w zakresie nierównego traktowania, przykładem czego jest niniejsza sprawa. Koniecznym jest również zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, czy uznanie iż art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wykładany z uwzględnieniem reguł gramatycznych, systemowych i funkcjonalnych, jako odnoszący się tylko do żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej odpowiednio po 1 stycznia 1999 r. oraz po 31 grudnia 2012 r., nie stanowi naruszenia art. 32 Konstytucji RP, poprzez dyskryminację żołnierzy/funkcjonariuszy pozostających w zawodowej służbie wojskowej przed 2 stycznia 1999 r., zwłaszcza w świetle wyroku Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2023 r. (II USKP 59/22), zgodnie z którym: „Przyjmuje się, że nawet gdy rezultaty wykładni językowej są jasne, ale pozostają w zasadniczej sprzeczności z hierarchią wartości systemu prawa, to dopuszczalne są inne metody wykładni prawa”? Dalej, w piśmie z 27 października 2023 r. strona skarżąca, uzupełniając braki formalne skargi kasacyjnej, wskazała także, że jej zdaniem w sprawie istnieje również istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna skarżącego nie kwalifikuje się do przyjęcia i jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, *Legalis* nr 2740849).

Strona skarżąca, formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), istnieje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa materialnego wobec istniejących rozbieżności i wątpliwości w orzecznictwie sądów powszechnych (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Trzeba więc zauważyć, że taki sposób formułowania wniosku uznać należy za błędny, a jego uzasadnienie przez stronę skarżącą w istocie świadczy o jego bepodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, *LEX* nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, *LEX* nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku.

Przypomnieć należy, że przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje strona skarżąca (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126 oraz z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem strony skarżącej jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Przy czym nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721). Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228). Strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r. I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1

pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Także istnienie tej przesłanki przedsądu nie zostało w niniejszej sprawie wykazane.

Strona skarżąca nie wykazała, że istnieje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa materialnego tj. art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 53) w zw. z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 586). Tym bardziej, że Sąd Najwyższy zajmował się już tą kwestią. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r. (III UZP 7/21, OSNP 2022 nr 6, poz. 58, str. 67) rozstrzygnięto, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm., w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.). Budzący wątpliwości interpretacyjne zwrot „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin” użyty w art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wykładany z uwzględnieniem reguł gramatycznych, systemowych i funkcjonalnych powinien być rozumiany jako odnoszący się tylko do żołnierzy, których emerytury są obliczane na podstawie tych przepisów, a zatem do żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej, odpowiednio po 1 stycznia 1999 r. oraz po 31 grudnia 2012 r. Od czasu podjęcia tej uchwały stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie uznać należy za ugruntowane (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 7 lutego 2024 r., II USKP 108/22, Legalis nr 3063036; 22 marca 2023 r., II USKP 83/22, Legalis nr 2960015; 6 lutego 2024 r., III USKP 85/22, Legalis nr 3053479; 22 maja 2024 r., III USKP 147/23, Legalis nr 3084655; 3 sierpnia 2023 r., III USKP 90/22, Legalis nr 2972062; 16 maja 2023 r., II USKP 77/22, Legalis nr 2948556, a także postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 września 2022 r., III USK 504/21, Legalis nr 2900324; 9 listopada 2022 r., I USK 578/21, Legalis nr 2919695 i z 25 sierpnia 2022 r., III USK 533/21, Legalis nr 2889753).

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli zagadnienie prawne, jakie przedstawia skarżący, zostało już rozstrzygnięte uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, a w uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił powody, dla których nie można zaakceptować stanowiska skarżącego, a tym samym wyznaczył standard interpretacyjny, który obecnie nie pozwala akceptować wykładni prezentowanej w odmiennym interpretacyjnie wyroku

Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2022 r., III USK 501/21, Legalis nr 2737584). Z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie.

Jeżeli natomiast chodzi o ostatnią ze wskazanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu, jaką jest jej oczywista zasadność, to zwrócić należy uwagę, że poza jej przywołaniem strona skarżąca nie uzasadniła w ogóle swojego stanowiska w tym zakresie. Tymczasem odwołanie się do przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym - w jej ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Tego strona skarżąca nie uczyniła.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ł.n

[a.ł]